

POSLÁNÍ OD VZKŘÍŠENÉHO

Lukáš 24,36-49

Vzkříšený slouží nám

Bylo to jednoduše k neuvěření, čeho byli učedníci svědky. A popravdě se jim ani nedivíme. Docela dobře si dovedeme představit sebe samé na jejich místě. Vždyť prožili hrozné věci. Všechno, v co doufali, se jim zhroutilo jako domeček z karet. Jsou zoufalí, vyděšení a zarmoucení. Schovávají se za zavřenými dveřmi, kdoví co se teď strhne proti nim, když jejich Mistra ukřižovali. A najednou toto všechno má vystřídat radost a nová naděje. Mají uvěřit, že vstal z mrtvých. To je na člověka příliš. Cožpak i pro nás není nejednou těžké uvěřit, že Ježíš žije? Že je opravdu teď a tady se mnou? Nepřemáhají i nás někdy více těžké okolnosti, věci, na které nejsme připraveni? Nemíváme i my někdy problém uvěřit, že Kristus stojí vedle nás a říká nám: „Pokoj tobě“? Věříme a vyznáváme, že Kristus byl vzkříšen. Ale když skutečně dojde na věc, když dojde na zkoušky a tříbení, kdy se nám všechno sype z rukou a přicházíme o pevnou půdu pod nohama, o své jistoty, věříme skutečně a bytostně vždy a hned, že Ježíš žije a že je s námi? Někdy i jako věřící se k takovému spolehnutí a důvěře nově a nově probojováváme a nejsme vždy hned pohotoví ve víře.

Jak na nedověru a nechápavost učedníků odpověděl Ježíš? Kromě toho, že jim ukázal své tělo a pojeďl před nimi učinil ještě jednu důležitou a možná nejdůležitější věc: „*Otevřel jim mysl, aby porozuměli Písmům*“. Otevřel jim mysl. Lidská mysl je velice složité ústrojí. Co to dá psychologům za práci, aby lidem pomohli se ve vlastních myšlenkách a emocích vůbec nějak zorientovat. Naše mysl - to je, příznajme si, někdy změt' všeho možného. Labyrint, ze kterého občas marně hledáme cestu ven. Ježíš cítí, že nestačí, aby se jim ukázal. Potřebují ještě otevřít mysl, aby do ní mohlo vstoupit světlo. To světlo přinese porozumění Božímu slovu. Židé považovali knihy Zákona a proroků za svatá Písma, kterým věřili. A bylo pro ně důležité, zda to, co se děje a čemu mají věřit, je v souladu s předpověďmi a slovy Písem. A proto Ježíš kromě svých zjevení také otevírá mysl učedníků, aby pochopili, že už dávná tradice Izraele zachycená v Písmech, mluví o těchto dnech a o těchto událostech. „*To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech ... Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých*“ (v. 44.46).

To tedy byla služba vzkříšeného Krista jeho učedníkům. Prokázal jim, že žije a otevřel jim mysl, aby to všechno pochopili a přijali - také na základě Písem, která znali a jimž věřili. Tuto službu prokazuje Ježíš i nám. Jak často jsme zpozdlí k věření a vůbec k pochopení situací, ve kterých se nacházíme. Zmatek zaplňuje i naši mysl. Máme své představy o Božím jednání a ony se nenaplnují. Hledáme Boží světlo a zatím tápeme ve tmě a makáme kolem sebe, abychom se mohli zachytit něčeho pevného, co má jasné obrysy. Modlíme se, hledáme a nevíme. Tou nadějí je, že i k nám chce Pán Ježíš přijít, aby nám otevřel mysl, abychom jej spatřili že žije a že je s námi. Často se tak děje nad slovy Písma, jako v případě učedníků. Přijde oslovení, zastavení, závoj spadne a Boží Duch nám ukáže naši situaci v novém světle, ve světle Kristově.

My sloužíme Vzkříšenému

Učedníci se tedy stali příjemci Ježíšovy služby. Prokázal jim že žije a otevřel jim mysl, aby porozuměli Písmům. To, jak vidíme dále - ve Skutcích apoštolských - vtilo učedníkům novou krev do žil. To, že Ježíš žije, je naplnilo tak silnou nadějí a vírou, že s odvahou a neutuchající horlivostí zvěstovali Krista vzkříšeného všem lidem. Zde se ještě bojí a jsou zavřeni za zavřenými dveřmi. Setkání se Vzkříšením je ale vyžene do světa, aby se o tuto vše proměňující zkušenost podělili s ostatními. A to je a má být odpovědí na setkání se Vzkříšením. Jedno poslání a jeden příslib předal Ježíš svým apoštolům.

Poslání: „*Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky*“ (v. 46-48). Poselství apoštolů a všech křesťanů nepochází z lidských náboženských zkušeností. Stojí na základě Kristovy smrti a vzkříšení. To tvoří základ, ze kterého vychází veškeré křesťanské

svědectví a zvěstování. Dosti často v církvi hovoříme o důležitosti misie a evangelizace. Pokud by ale naše pokusy nevycházely z bytostného pobytu pod Kristovým křížem a u prázdného hrobu, bude i sebelepší evangelizační nástroj povrchní. Podstatná je živá osobní zkušenost s Kristem. Proto Pán Ježíš říká - „*Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu se bude zvěstovat...*“ Vše to začíná u kříže a vzkříšení. Pokud jsme do Kristova kříže a vzkříšení veškerou svou vírou a nadějí vnořeni, pak se může dít i pravé zvěstování.

Obsahem křesťanského zvěstování je pak „*pokání na odpuštění hříchů*“. Zvěstovat pokání nebylo a není populární. Člověku se tím totiž připomíná, že něco není v pořádku a že je třeba to do pořádku dát. Lidi spíše přitahují duchovní hnutí, která dodávají punc duchovna, ale přitom po člověku vlastně nic nežadají. Nepožadují, aby se člověk pokořil a vyznal, že je hříšníkem, že se provinil proti Bohu i lidem a často i sám proti sobě. Křesťanství žádá po lidech tu nejtěžší věc pod sluncem, proti které se bráníme zuby nehty. Žádá sklonit svou pýchu. Zemřít sám sobě a poddat se pod Boží ruku. Nic jiného totiž pokání není. Ale jen tato nejtěžší věc pod sluncem jako jediná vede k životu - k odpuštění hříchů, ke smíření s Bohem i lidmi. Zvěstovat pokání tedy ve výsledku znamená vést lidi k radosti, naději, k pokoji. Ovšem tato radost se nedostaví dříve a jinak než tím, že se člověk pokoří a zlomí před Bohem. Jen tak může přijít pokoj a radost. To nejtěžší v našem životě se tak stane zároveň tím, co přináší největší radost a naději, která jde opravdu až za hrob.

Příslib: Ale Ježíš svým učedníkům nesvěřil jen poslání zvěstovat pokání na odpuštění hříchů. Dal jim také příslib, že v tomto nelehkém poslání nezůstanou sami. Že nezůstanou sami ani tehdy, když Ježíš odejde zpět ke svému Otci: „*Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti*“ (v. 49). Toto slovo spojuje události velikonoční se svatodušními, protože tím slíbeným darem, který slíbil Otec, je dar Ducha svatého. Ježíš jej zde nazývá „*mocí z výsosti*“. Proč zrovna takto? Když sledujeme život církve dále, vidíme, jak těžké chvíle prožívala. Jen posilována Duchem Božím mohla projít protivenstvím, ale navíc ještě zvěstovat evangelium novým a novým lidem.

Ovšem „*moc z výsosti*“ nebyla zapotřebí jen pro překonání pronásledování. Byla dána především proto, aby slovům křesťanů dodala moc a sílu, která se dotkne lidských srdcí. Jen Duch Boží může na základě slyšeného evangelia vypůsobit v člověku víru, pokání a následování Krista. To nemohli způsobit apoštolové ani jiní křesťané sami. Ta síla evangelia nespočívá v lidských slovech, v síle lidské přesvědčivosti, ale v moci Ducha, který jediný dokáže proniknout až k lidskému srdci.

Závěr

Tak tedy dnes sledujeme jak Vzkříšený slouží své církvi a jak na to církve má odpovědět. Vzkříšený Pán nám slouží tak, že se s námi setkává a otvírá nám mysl, abychom viděli a věřili, že žije, že je tu s námi tady a teď. Odpovědí je služba světu k pokání a víře v Krista, aby jeho vzkříšení přineslo naději ještě mnohým dalším. K tomuto úkolu nám byla darována „*moc z výsosti*“. Kéž ji vždy znovu vyhlížíme s touhou a láskou. Pak i my i v dnešní době uvidíme něco z Božího díla na zemi. AMEN

Neděle 12.5.2015 M. Žemlička